

Mùa Thu Lá Bay

T. Nguyen

Tôi sinh ra và lớn lên ở một vùng quê nghèo ven bờ sông Hậu, nơi thị trấn Lai Vung nhỏ bé nổi tiếng quýt hồng, món nem chua và những mùa nước nổi mênh mông. Tuổi thơ tôi trôi qua giữa tiếng gió thổi qua hàng tre, tiếng xuống máy chạy dọc con rạch nhỏ và những buổi chiều vàng rực nắng trên cánh đồng lúa chín. Nhưng tất cả những ký ức ấy, dù đẹp đến đâu, cũng không thể sáng hơn hình bóng của một cô gái quê năm nào, người đã bước vào đời tôi nhẹ như một cơn gió, rồi rời đi như một cơn mưa cuối mùa, để lại trong lòng tôi một khoảng trống không bao giờ lấp đầy.

Em khi ấy là một thực thể lạ lùng của vùng quê yên ả này. Một cô gái quê trong chiếc áo dài trắng nhưng bản lĩnh đến mức có thể lội xuống ao bắt con đĩa nhất đám bạn trai, hay sẵn sàng xoắn vạt áo dài quá gối để treo lên cây xoài bắt tổ chim non. Tôi đã nhìn em bằng con mắt của một gã trai khờ mới lớn, thứ tình cảm chưa đủ chín để gọi là yêu, chưa đủ sắc để tạo nên những vườn hoa tươi thắm. Chúng tôi đi bên nhau qua những chuyến đò ngang sông Hậu, những cơn mưa bất chợt làm ướt sũng tập vở, làm chiếc áo dài ướt dán chặt vào cơ thể thanh xuân, phơi bày một nét trinh trắng ngây ngô dưới màn mưa lạnh.

Rồi biến động thời cuộc ập đến như một cơn lũ quét. Tin em lấy chồng người Mỹ, một viên cố vấn quận giữa thời bình lửa. Ngày đó tôi buồn, nhưng cái buồn của đứa trẻ chưa nếm trải hết sự đời. Tôi không biết rằng, đó là nhát dao đầu tiên cắt đứt sợi dây liên kết duy nhất giữa tôi và mảnh đất quê hương yên bình ấy. Rồi chiến tranh qua đi. Tôi cũng trôi dạt theo dòng đời, như một chiếc lá khô bị gió cuốn khỏi bờ tre làng cũ. Mỗi người một phương trời, một định mệnh.

Ba mươi lăm năm sau, vào một mùa xuân đất khách, tôi có dịp đến Los Angeles dự lễ xuân cuối năm của cộng đồng người Việt. Dưới ánh đèn màu rực rỡ, em xuất hiện trên sân khấu như một nữ hoàng của thế giới phù hoa. Em hát bài "*Mùa thu lá bay*", bài hát đã đưa tên tuổi em đến cộng đồng vang lên da diết và tan tác. Tôi đứng đó, trong bóng tối của khán phòng, nhìn người con gái từng lội ao bắt đĩa năm nào nay rực rỡ dưới lớp phấn son và trang sức.

Tôi tìm gặp em, mang theo cả một vùng trời kỷ niệm để mong tìm lại một chút dư hương cũ. Nhưng đời nghiệt ngã hơn tôi tưởng. Em nhìn tôi như nhìn một người lạ qua đường. Ánh mắt ấy không có sự nhận diện, không có ký ức, và có lẽ em cũng chẳng buồn muốn biết tôi là ai. Có lẽ trong thế giới phù hoa này, em đã gặp quá nhiều người, còn tôi chỉ là một cái bóng mờ nhạt của quá khứ mà em không còn lý do để nhớ. Sự lãng quên của em còn đau đớn hơn cả một lời từ chối.

Mùa xuân qua, mùa đông tới, tin tức về em lại đến nhưng theo một cách tàn nhẫn nhất. Được biết ánh đèn màu đã vắt kiệt sức tàn lực cuối cùng của người ca sĩ. Em bệnh nặng và đã rời xa sân khấu, rời xa tiếng nhạc, tránh ánh đèn lung linh để thu mình vào một góc tối cô đơn. "*Anh xin chấp tay cầu bình an và mọi điều tốt lành đến với em.*" Đời người hóa ra cũng chỉ là một chuyến đò ngang sông Hậu trong cơn mưa lớn. Khi ấy ta cứ ngỡ che chắn được cho nhau, nhưng hóa ra khi bước lên bờ, ai cũng ướt đầm và lạnh lùng rẽ về những hướng khác nhau, tôi về phương Bắc em về hướng Nam. Em đã từng là mặt trời rực rỡ, tôi là gã khờ dõng theo bóng nắng. Cuối cùng, **tất cả đều tan hòa vào sự trống rỗng của định mệnh.** Thôi, đời là thế. Một chút hương xưa, một chút bụi mờ, rồi tất cả cũng chỉ là cát bụi trả về cho cát bụi. Những vườn hoa trước ngõ trong mơ ước khi ta sẽ được bên nhau giờ đây chỉ còn là một khoảng trống không ấm đạm, lạnh lẽo như tiết trời phương Bắc nơi tôi đang đứng nhìn về phía Nam xa xăm.

Miền Tây dạy người ta một điều: Cái gì trôi theo nước thì đừng mong giữ lại. Tình đầu cũng vậy. Người ta không mất nhau trong một khoảnh khắc, mà mất nhau từ từ, như con nước ròng rút khỏi bãi bồi êm ru, lặng lẽ. "*Mùa thu lá bay em đã đi rồi. Vỡ tan ôi bao giấc mộng lứa đôi. Giờ đành lìa xa thế gian sâu đau. Hẹn em kiếp sau ta nhìn thấy nhau.*"

T. Nguyen
London 2026